

ניכוי הוצאות ללא מסמכים

בשני ערעורים נידונו תביעות הנישומים להתרת ניכוי תשומות בעת שומת מע"מ ללא חשבוניות ובניכוי הוצאות למס הכנסה כאשר אין לגביהן מסמכים מבססים:

לגבי מע"מ המדובר בעסק שלא היה רשום לא אצל משרד מע"מ ולא במס הכנסה ונתפס והוצאה לו שומת מע"מ. מנהל מע"מ לקח בחשבון את ההכנסות ולא את התשומות. היות ובפסק דין זה היו נידונים נוספים ובהם נפסק לטובת העוסק, נפסק לגבי נושא זה כי לא יוכרו תשומות ללא חשבונית. בפסק הדין עצמו נאמר כי לפעמים ניתן להכיר בתשומות כאלו והדבר תלוי בנסיבות.

היות ומדובר בנושא הנידון תמיד "בדיעבד" ואין לו קווי תיחום ברורים לא ראינו לנכון להרחיב.

לגבי מס הכנסה המדובר בצהרון שלא היו לו תיקים במשרדי מע"מ ומס הכנסה ונתפס. מס הכנסה לא לקח בחשבון הוצאות שכר, שכירות מקום, חשמל ומים, טלפון ומזון והנישום דרש את התרתן כניכוי מההכנסה.

בסוגיית שכר העבודה נפסק כי היות ולפי החוק אין להכיר בהוצאה שלא נוכה ממנה מס במקור, וזה לא נוכה, אין להכיר בהוצאה. כמו כן היו אי בהירויות בעדותו של הנישום לגבי הוצאות אלו.

בסוגיית הוצאות השכירות נפסק כי היות והנישום בחקירתו מסר עדות נמוכה אודות דמי השכירות רשאי מס הכנסה ללכת על פיה ולהכיר רק בהוצאות נמוכות.

בסוגיית הוצאות חשמל ומים נפסק כי יש לאומד אותן לפי ההוצאות בשנה שלגביה יש מסמכים.

בסוגיית הוצאות תקשורת לא התקבלה עמדת הנישום מחוסר ראיות.

בסוגיית הוצאות המזון התקבל הערעור חלקית. מס הכנסה שם את הנישום לפי תדריך ישן והנישום הצליח לשכנע – חלקית – כי הוצאותיו גדולות יותר.

הסברים להפרשים בהצהרת הון

נפסק כי

- כאשר הורי הנישום מעידים או מצהירים כי תמכו בבנם וכי התברר כי יש ברשותם אמצעים כספיים לשם כך יש להאמין להם, כאשר ההעברות מתועדות בדפי הבנק. אין די בהפרחת טענות כי מקור הכסף של ההורים הוא הנישום עצמו בכדי לשלול ראיות אלו.
- כאשר אפשר לגזור מתוך דפי הבנק של הנישום את הוצאות מחייתו.
- הנישום הציג רשימת מתנות שקבל לרגל הולדת ילדיו וטען כי רשימה זו נערכה על מנת לזכור כמה יש לתת מתנה בבוא העת לכל נותן ורשימה זו התקבלה כמקור כספי.
- אשורי זכיות ב"ווינר" שאינם נושאים את שם הזוכה אינם ראיה.
- הכנסה בלתי חוקית חייבת במס אף אם הנישום נאלץ להחזירה בשנים מאוחרות יותר. לעניין זה ראה גם בעדכון הבא - "הכנסות מפעילות בלתי חוקית"

הכנסות מפעילות בלתי חוקית

עניינה של פקידה שמעלה בכספים במשך שנים ולאחר שמעילתה התגלתה היא אולצה להשיב את הגניבה.

עלו במשפט נושאים רבים, עצם החיוב במס (האם יש מקור להכנסה) וסעיף החיוב, קיזוז כספי ההשבה האם היא הוצאה, גם אם מדובר בהוצאה מוכרת קיים קושי היות וההוצאה עיתויה לכאורה אחרי שנת המס בה נולדה ההכנסה והכלל הנקוט הוא כי הפסד בשנה מאוחרת אינו מתקזז מהכנסות בשנה מוקדמת.

נפסק כי עצם אי החוקיות אינו מגן מס. יש לבדוק את הפעילות לגופה ולהחליט אם יש מקור ואם מדובר בעסק או בעסקת אקראי או חיוב לפי סעיף העוללות. במקרה הנידון שבו הגניבה שיטתית ההכנסה הינה הכנסה מסעף (1)2 לפקודה – כהכנסה מעסק או משלח יד. חובת ההשבה אינה מהווה מגן מס. אם הגנב ראה בכספים אלו כספים שמבחינה כלכלית הם בשליטתו – הפעולה חייבת מס. אם אכן הכסף הושב בשנת הגניבה ההשבה תקזז את ההכנסה. באם השבה נעשתה בשנה המאוחרת לשנת הגניבה הותרה ההשבה כהוצאה מפרשנות מורחבת מאוד ולכן החליט בית המשפט כי ההוצאה תוכר רק במחצית.

ניתן לפנות בכל שאלה ואנו נשמח לסייע: 02-5002747

בברכה

רודניק וורצל ושות'

רואי חשבון